

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΡΩΤΟΚΟΡΥΦΑΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Κυριακήν, 29^η Ιουνίου/12^η Ιουλίου 2020, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τῶν ἀγίων ἐνδόξων καί πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου εἰς τήν ἐπ' ὀνόματι αὐτῶν ἱεράν Μονήν, τήν εὕρισκομένην εἰς Καπερναούμ τήν παραθαλασσίαν πόλιν κατερειπωμένην σήμερον εἰς τήν βορειοδυτικὴν ὄχθην τῆς Τιβεριάδος θαλάσσης.

Τόν Ναόν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ταύτης ἀνήγειρεν ὁ ἀοίδιμος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Δαμιανός περί τό 1935, συνετήρησε δέ μετὰ το 1967 ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Πέτρας Γερμανός, ἀνεκαίνισε δέ καί ἀνέδειξε τοῦτον ὁ νῦν ἐπιστάτης μοναχός Εἰρήναρχος, ἀγιογραφήσας τοῦτον βυζαντινῇ τῇ τέχνῃ.

Κατά τήν ἐορτήν ταύτην, ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ τόν ἀπόστολον Πέτρον, ἀδελφόν τοῦ ἀποστόλου Ἀνδρέου, καταγόμενον ἐκ Βηθσαϊδᾶ τῆς Γαλιλαίας, ἀκολουθήσαντα ἐξ ἀρχῆς τόν Κύριον, ἀρνηθέντα Τοῦτον κατά τόν καιρόν τοῦ πάθους, μετανοήσαντα ὅμως ἅμα τῇ ἀλεκτροφωνίᾳ καί πάλιν γενόμενον δεκτόν ὑπό τοῦ Κυρίου μετὰ τήν Ἀνάστασιν διά τοῦ «Πέτρε φιλεῖς με;» καί γενόμενον αὐτόν Ἀπόστολον καί μάρτυρα τοῦ Κυρίου, κηρύξαντα Αὐτόν καί τό ἔργον Αὐτοῦ εἰς τά μέρη τῆς Ἀσίας, Πόντου, Κιλικίας καί ἄλλαχοῦ.

Ἡ ἐκκλησία τιμᾷ ὡσαύτως τόν Ἀπόστολον Παῦλον, ὡς πρῶην διώκτην, κληθέντα ὑπό τοῦ Κυρίου δι' ὀράματος εἰς τήν πορείαν πρὸς Δαμασκόν, ἀνταποκριθέντα εἰς τήν κλήσιν, ἀναδειχθέντα σκεῦος ἐκλογῆς καί κηρύξαντα τόν Χριστόν ὑπέρ πάντας τοὺς ἄλλους Ἀποστόλους εἰς τόν Μεσογειακόν χῶρον ἕως καί Ρώμης καί διακριθέντα εἰς Ἀπόστολον τῶν ἐθνῶν.

Πρὸς τιμὴν τῶν πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων τούτων ἐτέλεσε τήν θείαν Λειτουργίαν ὁ Μακαριώτατος εἰς τήν ὡς ἄνω Ἱεράν Μονήν, συλλειτουργούντων τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου, Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, ψάλλοντος τοῦ μοναχοῦ Νικολάου καί μετεχόντων ὀλίγων πιστῶν, λόγω τῆς ἐξάρσεως καί πάλιν τοῦ COVID 19.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἀπηύθυνε τό κάτωθι κήρυγμα:

«Τῶν Ἀποστόλων ἅπαντες, τήν κορυφήν ὑμνήσωμεν, Πέτρον καί Παῦλον τοὺς θείους τῆς οἰκουμένης φωστῆρας, τοὺς κήρυκας τῆς πίστεως, τὰς θεολόγους σάλπιγγας, δογμάτων τοὺς ἐκφάντορας, τῆς Ἐκκλησίας τοὺς στύλους, καί καθαιρέτας τῆς πλάνης», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ πάνσεπτός τοῦ ἀγιολέκτου ζεύγους τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου

ἐπιδημήσασα ἑορτή συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ ἱερῷ προσκυνηματικῷ τούτῳ τόπῳ τῆς Καπερναοῦμ, ἵνα εὐχαριστιακῶς καὶ δοξολογικῶς τιμήσωμεν τὴν ἱεράν αὐτῶν μνήμην.

Ἀμφότεροι οὗτοι οἱ κορυφαῖοι Πέτρος καὶ Παῦλος, πλήρεις Πνεύματος ἁγίου καὶ θείας Χάριτος γενόμενοι, διεκρίθησαν τῶν συναποστόλων αὐτῶν διὰ τὸν ὑπερβάλλοντα ἔνθεον αὐτῶν ζῆλον ἀφ' ἑνός καὶ διὰ τὴν σωτηριώδη θεολογικὴν ἐρμηνείαν τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ Λόγου, Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀφ' ἑτέρου.

Ἄς ἀκούσωμεν τοῦ ὕμνωδοῦ λέγοντος διὰ μὲν τοῦ Πέτρου: «οὐ σὰρξ οὐδέ αἷμα σοι, ἀλλ' ὁ Πατήρ ἐνέπνευσε, τὸν Χριστὸν θεολογεῖν, Υἱὸν Θεοῦ ἀληθινόν, Ἀπόστολε Πέτρε». Διὰ δέ τὸν Παῦλον: «Νῦν οὐδαμῶς ἐν αἰνίγματι οὐδέ ἐν ἐσόπτρῳ Χριστός σοι ὀπτάνεται, πρὸς πρόσωπον δέ μᾶλλον ὁρᾶται πρόσωπον, τελείαν σοι τὴν γνῶσιν ἀποκαλύπτων τῆς θεότητος».

Τό γεγονός τοῦτο μαρτυρεῖται ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, ἔνθα ὁ Ἰησοῦς Χριστός λέγει τῷ μὲν Πέτρῳ: «Μακάριος εἶ Σίμων Βαριωνᾶ... κάγῳ δέ σοι λέγω ὅτι σύ εἶ Πέτρος καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ πύλαι Ἰαίδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς», (Ματθ. 16, 17-18). Τῷ δέ Παύλῳ: «Σαούλ, Σαούλ τί μέ διώκεις; Εἶπε δέ [Σαούλ], τίς εἶ Κύριε; ὁ δέ Κύριος εἶπεν· ἐγὼ εἶμι Ἰησοῦς, ὃν σύ διώκεις· ... εἶπε Κύριος πρὸς Ἀνανίαν τῷ μαθητῇ αὐτοῦ: πορεύου, ὅτι σκεῦος ἐκλογῆς μοί ἐστιν οὗτος [ὁ Παῦλος] τοῦ βαστάσαι τὸ ὄνομά μου ἐνώπιον ἐθνῶν καὶ βασιλέων υἱῶν τε Ἰσραὴλ», (Πράξ. 9, 4-15).

Τό πνευματικόν καὶ ἠθικόν μεγαλεῖον «τῆς πέτρας τῆς πίστεως», δηλονότι τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ «σκεύους τῆς ἐκλογῆς», τουτέστιν τοῦ Παύλου, καταδείκνυται εἰς δύο τινά. Πρῶτον, οἱ ἅγιοι οὗτοι Ἀπόστολοι ἐγένοντο αὐτόπται καὶ αὐτήκοοι μάρτυρες τῶν ἀθεάτων μυστηρίων τῆς δόξης τοῦ ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀποκαλυφθέντος ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Οὐ γάρ σεσοφισμένοις μύθοις ἐξακολουθήσαντες ἐγνωρίσαμεν ὑμῖν τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δύναμιν καὶ παρουσίαν, ἀλλ' ἐπόπται γεννηθέντες τῆς Ἐκείνου μεγαλειότητος», (Β' Πέτρ. 1, 16), λέγει ὁ Πέτρος. «Ἐλεύσομαι γάρ εἰς ὀπτασίας καὶ ἀποκαλύψεις Κυρίου... καὶ οἶδα τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον εἴτε ἐν σώματι εἴτε ἐκτός τοῦ σώματος οὐκ οἶδα, ὁ θεὸς οἶδεν. Ὅτι ἠρπάγη εἰς τὸν παράδεισον καὶ ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξόν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι», (Β' Κορ. 12, 1-4), ὁμολογεῖ ὁ θεῖος Παῦλος.

Ἐπί πλέον δέ τό κήρυγμα τῆς ξυνωρίδος τῶν ἁγίων ἡμῶν Ἀποστόλων, εἰς πάντα τὰ ἔθνη κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου: «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», (Ματθ. 28,19), ἐμπνέεται ἀπὸ τὸν Χριστὸν καὶ τό φῶς τοῦ Χριστοῦ, καθὼς τοῦτο καταγγέλλεται ὑπὸ τοῦ Παύλου: «Ὅσοι γάρ εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε», (Γαλ. 3, 27). Τοῦτο ὑποδηλοῖ ὅτι τό ἀποστολικόν κήρυγμα εἶναι κήρυγμα μετανοίας, δικαιοσύνης καὶ ἁγιωσύνης εἰς Χριστὸν ἐσταυρωμένον καὶ ἀναστάντα.

Ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία εὐγνωμόνως καὶ χρεωστικῶς τιμᾷ ἰδιαιτέρως τούς πρωτοκορυφαίους Ἀποστόλους, διότι οὗτοι ἐξόχως καὶ ἀποφασιστικῶς συνέβαλον εἰς τὴν ἵδρυσιν «τῶν Ἐκκλησιῶν τῶν Ἐθνῶν», τουτέστιν τῶν λαῶν τῶν μὴ γνωριζόντων τὴν ἐν τῷ ὄρει Σινᾶ καὶ τῷ προφήτῃ Μωϋσεῖ ἀποκαλυφθεῖσαν ἠθικὴν Μονοθεϊστικὴν θρησκείαν. Ἀκούσωμεν τοῦ Πέτρου λέγοντος ἐν τῇ ἐν Ἱεροσολύμοις

Ἀποστολικῆ Συνόδω: «Ἀναστάς Πέτρος εἶπε πρὸς αὐτούς· ἄνδρες ἀδελφοί, ὑμεῖς ἐπίστασθε ὅτι ἀφ' ἡμερῶν ἀρχαίων ὁ θεὸς ἐν ἡμῖν ἐξελέξατο διὰ στόματός μου ἀκοῦσαι τὰ ἔθνη τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου καὶ πιστεῦσαι. Καὶ ὁ καρδιογνώστης θεὸς ἐμαρτύρησεν αὐτοῖς δούς αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καθὼς καὶ ἡμῖν», (Πράξ. 15, 7-8). Ὅσον δέ ἀφορᾷ εἰς τὸν Παῦλον, οὗτος ἐξελέγη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου, τοῦ εἰπόντος: «σκεῦος ἐκλογῆς μοι ἔστιν οὗτος τοῦ βαστάσαι τὸ ὄνομά μου ἐνώπιον τῶν Ἐθνῶν», (Πράξ. 9,15). Εἰς τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολὴν του ὁ Παῦλος, ἐπιστέλλων ἀσπασμούς καὶ χαιρετισμούς εἰς τούς συνεργούς αὐτοῦ λέγει: «Ἀσπάσασθε τούς συνεργούς μου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ... οἳς οὐκ ἐγὼ μόνος εὐχαριστῶ, ἀλλὰ καὶ πᾶσαι αἱ Ἐκκλησίαι τῶν Ἐθνῶν».

Εἰς τὰς ἐπιστολάς αὐτῶν ὁ Πέτρος ἰδιαίτερος καὶ ὁ Παῦλος ἀναπτύσσουν θεολογικῶς τὸν θεανθρώπινον θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας ὡς οἴκου πνευματικοῦ τοῦ Χριστοῦ ὄντος ἀκρογωνιαίου λίθου κατὰ Πέτρον, (Α΄ Πέτρ. 2, 4-5) καὶ ὡς σώματος Χριστοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ κεφαλῆς αὐτῆς κατὰ Παῦλον: «Καὶ αὐτόν [τὸν Χριστόν] ἔδωκε κεφαλὴν ὑπὲρ πάντα τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἣτις ἐστὶ τὸ σῶμα Αὐτοῦ, τὸ πλήρωμα τοῦ τὰ πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου». (Ἐφ 1,22-23). «Ἴνα γνωρισθῇ νῦν ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς ἐξουσίαις ἐν τοῖς ἐπουρανίοις διὰ τῆς Ἐκκλησίας ἡ πολυποίκιλος σοφία τοῦ θεοῦ», (Ἐφ. 3,10).

Σημειωτέον ὅτι ἡ διάκρισις τῶν ἀγίων Πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων ἐπ' οὐδενὶ δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ ὡς δῆθεν πνευματικὴ ὑπεροχὴ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ἀγίων Ἀποστόλων, καὶ τοῦτο διότι ἡ δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὑπὸ τοῦ ἀναστάντος Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τούς μαθητάς καὶ ἀποστόλους Αὐτοῦ ἐγένετο «τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ὅπου ἦσαν οἱ μαθηταὶ συνηγμένοι», (Ἰωάν. 20, 19) ἄνευ τινὸς ποιοτικῆς ἢ ποσοτικῆς διακρίσεως. Ἐρμηνεύων τούς λόγους τοῦ Ἰησοῦ, εἰπόντος τοῖς μαθηταῖς Αὐτοῦ: «Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον», (Ἰωάν. 20,22), ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Δέδωκε δέ ὁ Χριστὸς Πνεῦμα Ἅγιον, οὐ τισιν ἀνά μέρος, ἀλλὰ ὅλοις τοῖς μαθηταῖς».

Τούς μεγάλους τούτους φωστῆρας, Πέτρον, τὴν πέτραν τῆς πίστεως καὶ Παῦλον, τὸν ἀληθῆ διδάσκαλον καὶ μύστην τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἱκετεύσωμεν καὶ μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ βοήσωμεν: «Ἀπόστολοι Χριστοῦ τοῦ θεοῦ, τῶν παισμάτων ἄφεσιν αἰτήσατε, τοῖς ἐορτάζουσι πόθω τὴν ἀγίαν μνήμην ὑμῶν», Ἀμήν. Ἔτη πολλά καὶ ὑγιεινά”.

Μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν ὁ φίλεργος ἐπιστάτης τῆς Μονῆς μοναχὸς Εἰρήναρχος παρέθεσε τράπεζαν εἰς τὸν Μακαριώτατον καὶ τὴν συνοδείαν Αὐτοῦ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας